

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce: **E. R. Z.**

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2018, č. j. MV-34759-5/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

- 1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2018, č. j. MV-34759-5/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 1. 2018, č. j. OAM-7728- 31/DP-2016, kterým byla dle § 46 odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon“) zamítnuta žádost žalobce ze dne 30. 3. 2016 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě předně namítal, že žalovaná nezjistila stav věci, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a při posuzování jeho žádosti nepostupovala tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho případu, pročež mělo dojít k porušení § 2 a § 3 správního řádu. Správní orgán měl nesprávně posoudit skutkový stav případu z hlediska dopadů zamítavého rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce, a rozhodl proto v rozporu se zákonem a mezinárodními závazky České republiky.
3. Žalobce dále uvedl, že žije v České republice od 9. 11. 2015, vytvořil si zde silné sociální zázemí a navázal zde mnoho zásadních sociálních vazeb. Žije zde s přítelkyní ve společné domácnosti na adrese v záhlaví tohoto rozsudku. Napadené rozhodnutí tak představuje porušení mezinárodních závazků České republiky, a to práva na soukromý a rodinný život žalobce zakotveného v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že se žalovaná vůbec nezabývala a tedy ani nevypořádala, se zásahem do práva na soukromý a rodinný život jeho přítelkyně, přičemž napadené rozhodnutí do jejího práva na soukromý a rodinný život zasahuje, a to zjevně nepřiměřeným způsobem. Žalobce zdůraznil, že v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 č. j. 9 T 95/2016 ze dne 15. 12. 2016 je uvedené, že mu soud neuložil trest vyhoštění z území České republiky, neboť je zřejmé, že na území ČR dlouhodobě žije a pracuje a takový trest by soud považoval s ohledem na zázemí, které má v ČR vybudováno, za nepřiměřeně přísný.
4. Žalobce dále uvedl, že se domnívá, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nerespektovala princip proporcionality, neboť zamítavým rozhodnutím opomenula respektovat spravedlivou rovnováhu mezi zájmy státu (například na solventnosti zde pobývajících cizinců) a zájmem cizince na respektování a uplatnění jeho práv na soukromý a rodinný život a při posuzování jeho případu postupovala v rozporu s § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 správního řádu, neboť pečlivě nepřihlédla ke všem skutečnostem, které v průběhu řízení vyšly najevo, dále s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výrokové části rozhodnutí neuvedla veškerá právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, jakož ani neuvedla v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, jak ukládá § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí za tohoto stavu vzniklé považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tudíž bez dalšího nezákonné. Nepřezkoumatelnost spatřuje též v tom, že se žalovaná nevypořádala s navrženými důkazními prostředky. Napadené rozhodnutí tak mělo být vydáno na základě spekulací správního orgánu a nikoli na základě přesvědčivých důkazů a účastníky navrhovaných důkazních prostředků.
5. Žalovaná k výzvě soudu předložila příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí, neboť ji shledává nedůvodnou.
6. K námitce žalobce spočívající v porušení ustanovení §§ 2 a 3 správního řádu žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

uvedla, že žalobce pouze cituje ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně spatřuje jejich porušení.

7. K námitce žalobce, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života žalovaná uvedla, že žádost žalobce byla zamítnuta podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a nesplňuje tak podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců. K tomu žalovaná doplnila, že přiměřenost dopadu rozhodnutí se posuzuje jen u těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, v § 37 odst. 1 taková podmínka stanovena není. Žalovaná dále uvedla, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a je jistě ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří respektují a dodržují právní předpisy České republiky. Je tedy přesvědčena o tom, že veřejný zájem v tomto případě převyšuje soukromý zájem žalobce na vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Důsledkem negativního rozhodnutí pak nebude zákaz pobytu na území České republiky, navíc žalobce může využívat institutu bezvízového styku a pobývat v České republice 90 dnů ve 180 dnech a po zahlázení trestu mu nic nebrání v tom, aby znovu podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalovaná následně odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, v němž pod bodem 32 Ústavní soud uvedl, že *„(p)okud jde o argument, že rozhodnutí o neudělení víza (pozn. Komise: podobně jako v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu se jedná o jeden z typů pobytových oprávnění) může vést k porušení práv zaručených čl. 10 odst. 2 Listiny, neboť pobývá-li cizinec na území delší dobu, může si zde vytvořit rodinné pouto, lze též navázat na výše uvedené. Do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá.“*

III.

Posouzení žaloby

8. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“ nebo „soud“) přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, neboť především žalobce s takovým postupem souhlasil a žalovaný přes výzvu soudu nevyjádřil svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, jeho souhlas je tak presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud vyhodnotil žalobní námitky jako nedůvodné.
10. Podle § 46 odst. 1 zákona, platí, že *„pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v*

§ 180j odst. 4.“

11. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona, „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*“
12. Dle ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*
13. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona, „*za trestně Zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.*“
14. Vzhledem ke způsobu formulace žaloby považuje soud za vhodné nejprve odkázat na závěry, ke kterým dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 (publikován pod č. 835/2006 Sb. NSS), které se vztahují k otázce, jakým způsobem musí být formulovány žalobní body, kdy podle závěrů Nejvyššího správního soudu nemůže být líčení skutkových okolností v rámci žaloby toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Právní náhled žalobce na věc potom nemůže být tvořen primárně obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.
15. Žalobce předně namítal, že jsou obě správní rozhodnutí v rozporu s §§ 2 a 3 správního řádu. Z obecného výčtu žalobcem uvedených zákonných ustanovení soud dovodil, že žalobce poukazoval na porušení základních zásad správního řízení, aniž by však porušení namítaných ustanovení zákona blíže specifikoval. Soud proto taktéž v obecné rovině uvádí, že v dané věci neshledal ze strany správních orgánů porušení základních zásad správního řízení ani tvrzenou nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí.
16. Rovněž nedůvodnou považuje soud pouze v obecné rovině uvedenou námitku, že se žalovaná nevypořádala s navrženými důkazními prostředky a napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě spekulací správního orgánu a nikoli na základě přesvědčivých důkazů a účastníky navrhovaných důkazních prostředků. Žalobce totiž v žalobě neuvádí, se kterými důkazními prostředky se žalovaná nevyrovnala. Žalobce ostatně ani v odvolání žádné další důkazní prostředky nenavrl. Žalobní námitka je tak zcela nekonkrétní a proto nepřezkoumatelná.
17. Žalobce dále namítl, že ve výrokové části rozhodnutí žalovaná neuvedla veškerá právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, jakož ani neuvedla v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, jak ukládá § 68 odst. 3 správního řádu.
18. K tomu soud připomíná, že sám žalobce v žalobě formuloval důvod, pro který byla jeho žádost zamítnuta, z čehož je zřejmé, že pro něj byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dostatečně srozumitelná. Z napadeného rozhodnutí dle soudu jednoznačně vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byl jeho záznam v Rejstříku trestů, podle kterého byl pravomocně odsouzen pro přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku s tím, že se jedná o úmyslný trestný čin. Podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

byl pak žalobce pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Žalobce z tohoto důvodu nesplňuje podmínku trestní zachovalosti podle ust. § 174 odst. 1 zákona č. 329/1999 Sb.

19. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění mimo jiné uvádí, že „zjištěný skutkový stav odpovídá důvodům zamítnutí žádosti v ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť výše jmenovaný byl odsouzen za úmyslný trestný čin, když se dopustil veřejně na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného, čímž spáchal přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákona.“
20. Správní orgán prvního stupně následně dochází k závěru, že „S ohledem na výše uvedené má správní orgán za to, že v řízení byla prokázána existence skutečností, která naplňují podmínku pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve smyslu ust. § 46 odst. 1 a ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., a nevydání povolení k dlouhodobému pobytu.“
21. Žalovaná se s těmito závěry ztotožnila, když v závěru svého rozhodnutí uvedla: „Komise se ztotožňuje s právním názorem správního orgánu I. stupně, který podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., zamítl žádost účastníka řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť účastník řízení byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu a nesplňuje tak podmínku trestní zachovalosti podle ust. § 174 odst. 1 zákona č. 329/1999 Sb.“
22. Soud má s ohledem na shora citovaná ustanovení zákona za to, že správně měl výrok prvostupňového rozhodnutí znít: „žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje dle ust. § 46 odst. 1 a § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a nesplňuje tak podmínku trestní zachovalosti podle ust. § 174 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.“
23. Soud má však za to, že tato nepřesnost v uvedení právních ustanovení ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí, není tak závažným pochybením, které by mělo být důvodem ke zrušení předmětného rozhodnutí. K tomu srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, ve kterém NSS uvedl, že: „Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ Nebo rozsudek NSS dne 28. 7. 2005, čj. 8 Afs 18/2005-78 (uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí NSS pod č. 699/2005), kde kromě jiného NSS uvedl: „Stejně tak nelze dovozovat neplatnost rozhodnutí z toho, že správce daně uvedl pouze název a číslo právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto; nedostatek údaje o paragrafu, odstavci či písmenu neplatnost nepůsobí.“
24. S ohledem na shora citované judikáty a s ohledem na obsah odůvodnění obou rozhodnutí, ze kterých je zcela jasný důvod zamítnutí žádosti žalobce, soud dospěl k jednoznačnému závěru, že se nejedná o pochybení takové závažnosti, která by odůvodňovala zrušení rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí byly zcela dostatečně vymezeny skutečnosti, které

dovolují učinit jednoznačný závěr o tom, že je potřeba žádost žalobce o povolení dlouhodobého pobytu zamítnout resp. pobyt neudělit. Zrušení takového rozhodnutí pouze z důvodu, aby bylo učiněno zadost zákonnému ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, by totiž nemohlo vést k lepšímu postavení cizince, resp. tato nezákonnost sama osobě nemůže zkrátit práva žalobce. Žalovaná by totiž v novém rozhodnutí nemohla dospět k jinému závěru než neudělení povolení, pouze by ve výroku doplnila správné znění právního předpisu.

25. Soud považuje za lichou i námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pro nerozvedení úvahy, proč převážil veřejný zájem státu nad zájmem na ochranu rodinných vztahů a pro nedostatečné zjištění stavu věci, kdy žalovaná podle žalobce nepostupovala tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a s přihlédnutím k situaci jeho přítelkyně. Soud plně přisvědčuje stanovisku žalované, že spáchání trestného činu cizincem na území České republiky představuje skutečné, aktuální a dostatečné ohrožení zájmů společnosti a to především zájmu veřejného, neboť není ve veřejném zájmu, aby se na jejím území zdržovali cizinci, kteří se dopouštějí úmyslné trestné činnosti. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod pak nezakládá právo cizince na pobyt na území České republiky. Pravomocné odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin představuje byť jen potencionální hrozbu pro společnost a je důležitější a závažnější, než jeho individuální právo na ochranu rodinného života. Je zcela jasné, že neudělení povolení k pobytu za účelem podnikání vždy nějakým způsobem zasáhne do soukromého a rodinného života žadatele. Na správním orgánu však je, aby přihlédl k zvláštním důvodům, které by vedly k závěru, že takovýto zásah je nepřiměřený. Žalobcem uváděné důvody však nijak zvláštní nejsou – začal zde podnikat a má přítelkyni. Soud považuje shodně se žalovaným tyto důvody za zcela obecné, které budou zřejmě platit pro každého žadatele, který na území ČR po nějakou dobu podnikal. Žalobce zde žil pouze rok před podáním žádosti. Nelze rovněž přehlédnout, že stav, ve kterém se žalobce ocitl, si přivodil vlastním úmyslným jednáním. Soud ve shodě se správními orgány obou stupňů trvá na tom, že měl žalobce neblahé důsledky svého jednání předvídat a předejít mu. Soud souhlasí se správními orgány, že důsledky neudělení dlouhodobého víza jsou tak zcela přiměřené důvodu pro jeho neudělení.
26. Námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí proto není důvodná. Rozhodnutí obsahuje náležité právní závěry, jež vyplývají z rozhodných skutkových okolností, a skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti (§§ 2, 3, 51 odst. 3 správního řádu). Rozhodnutí nevybočilo z mezí a z hledisek stanovených zákonem, je v souladu s logickým usuzováním a předpoklady daných úsudků byly zjištěny řádným procesním postupem. Soud pro úplnost uvádí, že dotčená zákonná ustanovení stanoví správnímu orgánu v první fázi rozhodování jednoznačně povinnost rozhodnout o žádosti žalobce určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek a nedávají mu prostor pro vlastní úvahu. Správní orgán prvního stupně v druhé fázi svého rozhodování zhodnotil a následně jasné a srozumitelně vyložil důvody, pro které zamítavé rozhodnutím o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života, kdy zcela dostatečně přihlédl k okolnostem případu a situaci žalobce.
27. Soud v této souvislosti neshledal opodstatněnou ani námitku nesprávného právního posouzení věci ve vztahu k evropské Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná se v rámci právního posouzení zabývala též mezinárodními smlouvami,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kterými je Česká republika vázána a v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod uvažila, že je na základě skutkových zjištění (výpis z Rejstříku trestů žalobce) dán důvod zásahu do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce. Soud sdílí právní názor správních orgánů obou stupňů, že žalobce se dopustil závažného jednání, které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti. Podle výše zmíněného článku 8 je státní orgán oprávněn zasahovat do práva na respektování rodinného a soukromého života v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti, v taxativně stanovených zájmech. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 5. 11. 1997, sp. zn. II ÚS 171/97, kde se uvádí: „Pokud se týká článku 8 odst. 1, 2 Evropské Úmluvy, pak tento článek dává právo státnímu orgánu zasahovat do soukromého a rodinného života osoby pouze v případech, kdy je tato nutná ingerence v souladu se zákonem a rovněž v souladu se zájmy chráněných cílů, uvedených v úmluvě, tj. v zájmu veřejné bezpečnosti, ochrany zdraví a práv jiných“ a rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 1410/14, podle kterého „Smluvní strany Úmluvy mají v souladu se zavedenými principy mezinárodního práva a s ohledem na závazky vyplývající z Úmluvy, právo kontrolovat vstup, pobyt a vyhoštění cizinců na svém území. Neboť ani Listina základních práv a svobod, ani dotčená Úmluva nezaručují právo cizince vstoupit do určité země nebo v ní pobývat. Ani právo na respektování soukromého a rodinného života není absolutní. Obecná klauzule veřejného pořádku, zakotvena především v článku 8 odst. 2 Úmluvy, vměšování orgánů veřejné moci umožňuje; to musí však být ospravedlněno obzvlášť závažnými potřebami, aby k přiměřené ke sledovanému legitimnímu cíli. Evropský soud pro lidská práva se k pojmu „rodinný život“ vyjádřil v řadě svých rozhodnutí (viz např. *znamenskaja proti Rusku*, 2005, dostupné v časopise soudní judikatura – přehled rozsudků ESLP, č. 4/2005). Uvedl, že pojem „rodinný život“ v článku 8 Úmluvy předpokládá existenci „rodinných vazeb“ mezi partnery, ať již manželských či nemanželských; dítě partnerům narozené je *ipso iure* součástí tohoto partnerského vztahu od okamžiku svého narození a již touto skutečností.“

28. Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, byla citovaná mezinárodní úprava, jakož i judikatura Ústavního soudu, správními orgány v projednávané věci přílehlavě použita. Žalovaný též v napadeném rozhodnutí vhodně citoval relevantní judikaturu správních soudů. Správní orgány vyšly z konkrétních skutkových okolností, analyzovaly dopady svých rozhodnutí na rodinný život žalobce a právem dospěly k závěru, že rodinný život žalobce nemůže být jejich postupem nepřiměřeně dotčen. Žalobce nemá ústavně zaručené právo na pobyt na území České republiky. Je plně v kompetenci suverénního státu za jakých podmínek připustí pobyt cizince na svém území a v případě žalobce ochrana veřejného zájmu převažuje nad ochranou jeho zájmů soukromých.
29. Zásahy do práva na ochranu rodinného života právní předpisy v omezeném rozsahu a za zákonem stanovených podmínek připouští, kdy v případě kolize dvou základních práv nebo základního práva a veřejného zájmu se při rozhodování, kterému z nich má být dána přednost, postupuje podle zásady proporcionality (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94). V posuzovaném případě došlo ke střetu práva na ochranu rodinného života žalobce a veřejného zájmu na ochraně společnosti, přičemž veřejný zájem na tom, aby se v České republice nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslnou trestnou činnost, má přednost před právem cizince, jenž takový čin spáchal, na ochranu jeho rodinného života (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 – 101).

30. Co se týče námitky žalobce, že Obvodní soud pro Prahu 1, který rozhodoval o vině a trestu žalobce, žalobci neuložil trest vyhoštění, jelikož to považoval za trest nepřiměřeně přísný, soud předně uvádí, že správní orgány jsou vázány pouze rozhodnutím o vině a trestu. Dále soud uvádí, že řízení v trestní věci žalobce a řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k pobytu jsou dvě zcela odlišná a oddělená řízení a závěry těchto orgánů se týkají dvou různých věcí – v trestním soudním řízení šlo o to, zda žalobce spáchal trestný čin a o to, jaký trestu mu za to uložit. V řízení o jeho žádosti jde o to, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení pobytu. Pokud trestní soud neshledal důvody pro uložení trestu vyhoštění a tedy zrušení již povoleného pobytu, tato skutečnost ještě automaticky neznamená, že zde jsou důvody pro další udělení povolení k pobytu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Městský soud v Praze neshledal důvodnou žádnou ze žalobcem vznesených žalobních námitek, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšné žalované náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalované nad rámec její úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.